

Orenbøll: Det foreliggende Lovforslag er jo af dem, der aarlig vende tilbage, og som altid forelægges først i Folkethinget og derefter komme til Landstinget. Det har hidtil været en Slags Sædvane, at Landstinget har taget disse Kontorholdslove uden Omtale, saaledes som de ere komne fra Folkethinget. Kun i de to sidste Aar er der gjort Undtagelse deri, og jeg tror, man nødsages til at søge en Forandring i den Praxis, som saaledes har udviklet sig. Det, som der fornemmelig bør nedlægges Indsigelse imod, er, som det forekommer mig, den utilbørlig lange Tid, som det ærede andet Thing eller rettere dets Udvalg tager sig til Behandling af disse Lovforslag, saaledes, at vi aldrig faae dem herind før lige i den allerførste Tid af Sessionen. Saaledes gif det iforffor, Landstinget fik Forslaget saa tidt, at det nedfattede Udvalg ikke kunde komme til at udtale nogen Mening om Lovforslaget. Naar er Udvalgsbetænkningen i Folkethinget først afgivne den 7de Mai, saa man ser, at Lovforslaget har ligget adskillige Maanedes under Behandling, omdenskjøndt det kun omfatter en halv Snes Embeder. Jeg vil nu ganske vist indrømme, at der er noget vigtigt i, at dette Lovforslag sendes til Udvalg, da de Spørgsmaal, som omhandles deri, egne sig bedre til Afgjørelse i et Udvalg end til Afgjørelse i Salen. Men derfor er det ikke altid givet, at navnlig Landstinget ogsaa kan finde sig tilfreds med de Resultater, som fremkomme af disse lange Forhandlinger. Saaledes som de fastlømmede juridiske Embedsmænds Stilling er, tror jeg, det maa siges, at deres Lønning er meget tarvelig. Naar man nu — det kan ikke om-disputeres, det er dokumenteret paa forskjellig Maade — indretter Kontorholds-godtgjørelse saaledes, at mange af de paagældende Embedsmænd maa slyde til af deres Wage, saa tror jeg, det ikke alene er uforvarsligt, men i høi Grad uforstandigt; thi er der noget, man skal sørge for, er det at faae en god og brugbar juridisk Embedsstand og sørge for, at de bedste Kræfter søge til disse Embeder; der er ingen Embedsmand — det siges ufortalt alle andre Embedsmænds Stilling — med hvem Befolkningen har saamange Berøringspunkter med Hensyn til alle materielle Interesser som navnlig Underdommere, og det er af Vigtighed, at de føre en nogenlunde sorgfri Tilværelse. Men i hvert Fald er det af Vigtighed, at de ikke selv skulle spæde til til Bestridelsen af deres Forretninger, efterhaanden som disse voqe. Efter min Mening maa det absolut være Administrationen, der maa have den afgjørende Mening om, hvad der behøves for en Embedsmand til Bestridelse af hans Forretninger. Men naar man nu Maanedes igjennem forhandler om Bagateller, som den ærede Justitsminister selv siger, saa anser jeg Udbytten deraf for meget tvivlsomt, ja Udbytten blev af en æret Folkethingsmand jo betegnet som usselt Kniberi. Jeg tror ikke,

han er langt fra Sandheden. Det er mig uforstaaeligt, at man ikke stoler paa Ministeren, men aldeles efter Skjøn gjør nogle smaa Nebstættelser, der ikke motiveres; man siger blot: Den og den Embedsmand bruger saa Meget, det er dokumenteret, at der er gaaet saa Meget dertil; men vi finde, at han kan nøies med 100 eller 50 Kr. mindre. Jeg synes, at Landstinget bør søge at nedlægge en Indsigelse herimod; men, som sagt, Forholdet er paa Grund af det Tidspunkt, hvori vi faae dette Lovforslag herind, jo saaledes, at ogsaa jeg er i Tvivl om, hvad Landstinget skal gjøre med Hensyn til Lovforslaget, og navnlig har jeg været meget i Tvivl derom med Hensyn til det Spørgsmaal af mere principiel Betydning, som den høitærede Minister omtalte, nemlig Spørgsmaalet om Portoer. Det er et af de Spørgsmaal, med Hensyn til hvilket det er mig fuldstændig uforstaaeligt, at det ærede Folkethingsudvalg ikke har villet gaa ind paa Ministerens Betragtning i den Henseende; men ved at granske over Grundene til, at man ikke har villet gaa ind paa Lovforslagets § 5 — den indeholder nemlig Ministerens Betragtning i saa Henseende — bliver man ikke meget klogere; thi Udvalget indskrænker sig til at sige, at, skjøndt man erkjender det og det, saa er Grunden til dets Holdning den — det staar i Udvalgets Betænkning Side 4; jeg vil tillade mig at læse to Linier op — at ifølge § 15 i Lov om Postvæsenet af 7de Januar 1871 skulde Portoudgifterne for alle de Embedsmænds Vedkommende, der faae Kontorudgifter godtgjorte ved Lov, indbefattes i deres almindelige Kontorhold, og saalænge denne Lovbestemmelse bestaar, tror Udvalget ikke, at man bør lade Portoverdraget udgaa af Kontorholdslovene. Dette er Natjonnementet. Grunden til dets Holdning er, at der staar saaledes i Postloven. Det kan være meget plausibelt, hvis der ikke stod Andet der; men Udvalget læser ikke helt ud, thi der staar ganske vist saaledes, som der er sagt; men saa spies der til i § 15: „medmindre de senere Kontorholdslove indeholde nogen afvigende Bestemmelse herom“. Det er mig derfor uforstaaeligt, at man vil bruge denne Paragraf til Støtte for Regtelsen af en fornuftig Foranstaltning, naar der udtrykkelig i § 15 staar, at man ved senere Kontorholdslove har frie Hænder til at vedtage anden Bestemmelse. Det er ingenlunde for Embedsmændene, at jeg taler her; thi om end en Embedsmand fik en for knap Portogodtgjørelse og maatte kom til at give Lidt til, saa var den Ting jo ikke værre, end hvad der saa ofte finder Sted; thi Embedsmændene maa jo saa tidt af deres Wage give Tilskud til deres Kontorhold; men det synes mig at være saa klart, at denne Foranstaltning væsentligt er møntet paa Befolkningens Interesse, hvilket ogsaa blev meget fyldestgjørende udtalt af et æret Medlem, der sagde, at det var en stor Feil, at den Forordning, som Befolkningen